

อาทิตย์ที่ 17 เทศกาลธรรมดาปี A

(ข้อมูลจากหนังสือ “แนวทางการวางแผนมิสซาวันอาทิตย์” คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม)

คุณค่าของการเข้าไปในพระอาณาจักรสวรรค์

พระธรรมล้ำลึกพระคริสตเจ้า: พระเยซูเจ้า สมบัติแท้ของ
พระอาณาจักรสวรรค์

ท่าทีคริสตชน : เรียนรู้คุณค่าแห่งพระอาณาจักรสวรรค์

การดำเนินชีวิต : เข้าใจ แสวงหา ทำตนให้เหมาะสมกับคุณค่าในพระ

บทนำ

นิทานเปรียบเทียบกลุ่มที่ 3 เปรียบเทียบพระอาณาจักรสวรรค์กับ “ขุมทรัพย์ ไข่มุก และปลาในอวน” เหมือนกับจะเป็นการเผยให้เราทราบว่า พระอาณาจักรสวรรค์มีคุณค่ามาก ควรแก่การแสวงหา แต่ในการแสวงหา นั้น เมื่อพบแล้วก็ยังจำเป็นต้องค้นหาต่อไป เพราะสิ่งที่พบยังเป็นเพียงจุดเริ่มต้น

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	1 พกษ 3:5,7-12	เจ้าได้ขอปรีชาญาณสำหรับตัวเจ้า
เพลงสดุดี	สดด 119	ข้าพเจ้ารักพระธรรมของพระองค์
บทอ่านที่ 2	รม 8:28-30	พระองค์ทรงกำหนดว่า จะให้เราเป็นเหมือนฉายาลักษณ์ของพระบุตร
พระวรสาร	มธ 13:44-52	เขาจะขายทุกสิ่งที่มี มาซื้อนาแปลงนั้น

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 ความเป็นจริงเรื่องพระอาณาจักรสวรรค์

ในอดีตก่อน พระเยซูเจ้าทรงเปรียบพระอาณาจักรสวรรค์กับเมล็ดข้าว เมล็ดมัสตาร์ด และเชื้อแป้ง เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระอาณาจักรสวรรค์มีอยู่แล้ว แต่ยังห่างไกลจากการกลับเป็นจริงที่สมบูรณ์ การสร้างพระอาณาจักรกำลังเกิดขึ้นทุกวันอาศัยความซื่อสัตย์ของศิษย์ต่อการถือตามพระบัญญัติแห่งความรักโดยไม่มีเงื่อนไข ในอดีตนี้ พระเยซูเจ้าทรงสอนถึง “คุณค่าสูงสุดของพระอาณาจักร ” สูงกว่าคุณค่าอื่นใดในโลก จนทำให้สามารถยอมสละได้ทุกอย่างเพื่อแลกกับคุณค่าของพระอาณาจักรสวรรค์

แต่พระอาณาจักรสวรรค์ที่พระเยซูเจ้าหมายถึงคืออะไร จึงสูงค่าปานนั้น? พระอาณาจักรสวรรค์ที่เริ่มต้นแล้วในโลกมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับพระศาสนจักร ซึ่งที่ชุมนุมพิธีกรรมในพิธีขอบพระคุณนับเป็นการแสดงออกที่ดีที่สุด แม้ว่าพระอาณาจักรสวรรค์กับพระศาสนจักรจะไม่ใช่อะไรเดียวกันก็ตาม ในสภาพความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์และสังคม พระศาสนจักรเป็นพื้นดินดีสำหรับการสร้างพระอาณาจักรสวรรค์ แม้ว่าจะยังมีการปนเปื้อนด้วยบาปและในส่วนของสมาชิกก็ตาม

พระอาณาจักรสวรรค์จึงหมายถึง “ความสำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์” ของแผนการความรอดพ้น ซึ่งเกิดขึ้นในปีสกาของพระเยซูเจ้า ทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากอำนาจของบาป และกลับมาเป็นบุตรพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ร่วมดำรงชีวิตเดียวกันกับพระองค์ แต่ขณะที่เรายังอยู่ในโลก ความสำเร็จจริงของความรอดพ้นในตัวเรายังเป็นเพียงจุดเริ่มต้น เรายังสามารถเป็นเหมือนปลาไม่ดีที่อยู่ในอวน ยังสามารถเป็นเหมือนข้าวละมานที่ขึ้นปะปนกันกับข้าวพันธุ์ดี แต่ความจริงก็คือ “ความรอดพ้นที่พระเยซูเจ้าทรงนำมาให้” เป็นคุณค่าสูงสุดที่ควรค่าแก่การสละทุกอย่างเพื่อแลกเอา

1.2 พระอาณาจักรสวรรค์แสดงให้เห็นในที่ชุมนุมพิธีกรรม

การฉลองพิธีขอบพระคุณจึงเป็นการแสดงออกที่ดีที่สุดของการเลือกพระอาณาจักรสวรรค์ เพราะในการฉลองเราระลึกถึงพระเยซูเจ้าผู้ทรงนำพระอาณาจักรสวรรค์มาสู่เรา ในฐานะประชากรใหม่ของพระเจ้าเอง การร่วมพิธีขอบพระคุณจึงเป็นการแสวงหา “สมบัติล้ำค่า” เป็นการแสวงหา “ไข่มุก” เพราะในพิธีขอบพระคุณ แผนการของความ

รอดค่อยๆ กลับเป็นจริงมากขึ้นสำหรับเรา ชีวิตของเราจะค่อยๆ ถูกหล่อหลอมด้วย พระคุณของความรอดจนเราสามารถกลับมีชีวิตที่สมบูรณ์ในชีวิตของพระเยซูเจ้าที่เรา รับในศิลาบูชาอบพระคุณ

ในที่ชุมนุมพิธีกรรมในพิธีขอบพระคุณ ที่ชุมนุมจึงเป็นเครื่องหมายของพระอาณาจักร สวรรค์ เป็นเหมือนกับเมล็ดข้าวที่หว่านลงในนา เหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดที่ถูกนำไป ปลูก เหมือนกับเชื้อแป้งที่นำไปเคล้ากับแป้ง กล่าวคือ ที่ชุมนุมจะต้องค่อยๆ เปลี่ยนข้าว ละครมานในตัวเองและในที่ชุมนุมให้เป็นข้าวพันธุ์ดี ต้องทำตัวให้เป็นเหมือนเมล็ด มัสตาร์ดและเชื้อแป้ง ที่แผ่กิ่งก้านสาขาของความรอดพันให้ครอบคลุมทั่วชีวิตของ ตนเองและของผู้อื่น พระอาณาจักรสวรรค์คือความรอดพ้นที่กลับเป็นจริงในเราแต่ละ คนและในประชากรของพระเจ้าเอง คือพระศาสนจักร ดังนั้น ทั้งคริสตชนแต่ละคน และคริสตชนในฐานะประชากรใหม่พระเจ้าจะมีภารกิจของการทำให้พระ อาณาจักรสวรรค์(ความรอดพ้น) กลับเป็นจริงและปรากฏแก่พี่น้องทุกคนที่อยู่รอบด้าน เพื่อเราทั้งในส่วนตัวและในฐานะหมู่คณะจะได้สามารถเป็นพยานให้โลกเห็น “คุณค่า ของการได้รับการไถ่กู้” ด้วยพระโลหิตของพระเยซูเจ้า

2. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาอบพระคุณ

2.1 บรรยายภาพของการฉลอง

การฉลองพิธีขอบพระคุณในวันนี้จึงอาจหมุนอยู่รอบแกนของ “การฉลองความรอดพ้น” ที่เกิดขึ้นอาศัยการบูชาอบพระคุณของพระเยซูเจ้า โดยใช้หัวข้อของ “คุณค่าของความ รอดพ้น” เป็นสาระสำคัญ

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

หาจุดศูนย์กลางให้กับพิธีและการฉลอง และให้ความเอาใจใส่กับช่วงเวลาต่อไปนี้ เริ่มพิธี

- บทภาวนาเนื่องจากคำว่าพระอาณาจักรสวรรค์อาจจะเป็นคำ ที่ใช้บ่อย แต่ไม่รู้จะเข้าใจความหมาย ในวันนี้ ทั้งบทภา และคำทักทายอาจให้ความคิดเกี่ยวกับพระอาณาจักร สวรรค์หมายถึง “การกลับเป็นจริงของแผนการความ

รอดพ้น” ซึ่งพระศาสนจักรและที่ชุมนุมพิธีกรรมเป็นพื้น
นาที่เหมาะสมของการเติบโต

- **บทสารภาพบาป** แสดงออกถึงความสำนึกในความผิด
บกพร่อง บางครั้งทำตนเองไม่เหมาะสมกับคุณค่าของ
พระอาณาจักรสวรรค์
- **บทพระสิริรุ่งโรจน์** ของวันนี้ที่ชุมนุมอาจฉลอง
ความสำเร็จจริงของความรอดด้วยการขับร้องบท “พระ
สิริรุ่งโรจน์” อย่างสง่า โดยเลือกบทที่ที่ชุมนุมเห็นว่า
มีความหมายและทำนองที่สง่าที่สุด
- **บทภาวนาแรกของประชาชน** “ปราศจากพระองค์ก็ไม่มี
อะไรมั่นคง ไม่มีอะไรศักดิ์สิทธิ์”

ภาควจนพิธีกรรม

- **พิธีกรอ่าน “บทนำประกาศหัวข้อของบทอ่านทั้งสาม
บท”** เนื่องจากอาทิตยน์นี้เป็นอาทิตยน์สุดท้ายที่พูดถึง
พระธรรมล้ำลึกของพระอาณาจักร จึงอาจสรุปพระ
ธรรมล้ำลึกที่ได้ฉลองมาตั้งแต่อาทิตยน์ที่ 14 นั่นคือ “พระ
อาณาจักรสวรรค์เป็นความสำเร็จจริงของแผนการของ
ความรอด ที่ก่อให้เกิดประชากรใหม่ ซึ่งเป็นสมณราช
ตระกูล ชนชาติศักดิ์สิทธิ์ ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก
ประชากรที่เป็นประกาศกผู้ประกาศความสำเร็จจริงของ
ความรอดให้กับทุกคน พระอาณาจักรที่กำเนิดขึ้นใน
ความต่ำต้อย และค่อยๆ เติบโตจนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย
ซึ่งจะเป็นเวลาของความสำเร็จสูงสุด ” และเสริมด้วย
พระธรรมล้ำลึกของอาทิตยน์นี้ได้แก่ คุณค่าสูงสุดของ
พระอาณาจักรสวรรค์
- **บทเทศน์** พระสงฆ์ควรย้ำให้ที่ชุมนุมเข้าใจว่า
พระอาณาจักรสวรรค์คือความสำเร็จจริงของความรอด
พ้นในแต่ละคนและในที่ชุมนุม หรือการปกครองของ
พระเจ้าในตัวเรา

- การตอบรับของที่ชุมนุมในเพลงสดุดีบทข้าพเจ้าเชื่อและ
บทภาวนาของมวลชน จะมีความหมายสำหรับที่ชุมนุม
มากยิ่งขึ้น ถ้าที่ชุมนุมตระหนักถึงความหมายและคุณค่า
ของพระอาณาจักรสวรรค์ และสิ่งที่ชุมนุมเป็นใน
ความสัมพันธ์กับพระอาณาจักรสวรรค์

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- บทขอบพระคุณ อาทิตยน์เสนอให้ใช้บทขอบพระคุณ
แบบที่ 4 พระสงฆ์ควรเตรียมตัวอย่างดี เพื่อให้จังหวะ
และน้ำเสียงของการสวดสามารถช่วยที่ชุมนุมให้รื้อฟื้น
ประวัติศาสตร์ความรอดที่เกิดขึ้นไม่เพียงแต่กับโลกและ
อิสราเอล แต่เกิดขึ้นในเราแต่ละคน และสามารถ
ขอบพระคุณพระบิดาได้ในความจริงและชีวิต เพราะการ
สร้างไม่ได้เกิดขึ้นในปฐมกาล การสร้างเกิดขึ้นจริง
สำหรับแต่ละคน เช่นเดียวกันกับทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ในประวัติศาสตร์แห่งความรอด (บทขอบพระคุณที่ 4 มี
บทเริ่มขอบพระคุณเฉพาะอยู่แล้ว)
- ก่อนรับศีลมหาสนิท ในช่วงการเตรียมตั้งแต่ “บทข้าแต่
พระบิดา” พิธีกรอาจให้ช่วยที่ชุมนุมโดยให้ข้อคิดสั้นๆ
ว่า “ความสำเร็จจริงของความรอดพ้น ” หรือ “พระ
อาณาจักรสวรรค์ ” ที่เรากำลังแสวงหาคือพระเยซูเจ้า
นั่นเองที่เรากำลังจะรับและผู้บันดาลความรอดในเราแต่
ละคน

ปิดพิธี

- พระสงฆ์อาจเตือนใจที่ชุมนุมอีกครั้งถึง “คุณค่าของพระ
อาณาจักรสวรรค์ ” และ “หน้าที่ของคริสตชน ” ในการ
ทำให้พระอาณาจักรสวรรค์เติบโตในตัวเองและแผ่ขยาย
ออกไปยังพี่น้อง คือการแผ่ขยายความรอดพ้นออกไปถึง
พี่น้องทุกคน

2.3 บทภาวนาของมวลชน

ประชาชน

พี่น้องที่รัก ให้เราภาวนาขอต่อพระบิดาเจ้าผู้ทรงพระทัยดี ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ทรงพร้อมที่จะสดับฟังคำทูลวิงวอนและตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเรา

ผู้นำ

- 1) เพื่อองค์สมเด็จพระสันตะปาปา บรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ และผู้แพร่ธรรมทุกท่าน โปรดให้ทุกๆ ท่านเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพของพระองค์ ในการนำประชากรของพระเจ้าไปสู่ความรอดพ้น **ให้เราภาวนา**
- 2) เพื่อดวงพระวิญญาณของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เข้าสถิต ณ สรวงสวรรค์ มีความสุขนิรันดร์ พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์และนักบุญทั้งหลาย **ให้เราภาวนา**
- 3) เพื่องานธรรมทูต และธรรมทูตไทย จะได้รับพระพรอันอุดม และมีผู้ร่วมงานที่เสียสละอย่างแท้จริง มาร่วมงานมากยิ่งขึ้น **ให้เราภาวนา**
- 4) เพื่อผู้นำประเทศทั้งหลายในโลก จะได้บริหารแผ่นดินด้วยความสุขุมรอบคอบ และด้วยเมตตาจิต โดยความเสียสละไม่เห็นแก่ตัว แต่ทำทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ส่วนรวมและความสงบสุขของประชาชนและของโลก **ให้เราภาวนา**
- 5) เพื่อบรรดาผู้ที่จากโลกนี้ไปแล้ว ขอพระเจ้าทรงเมตตาโปรดรับเขาให้มีส่วนร่วมในพระสิริรุ่งโรจน์ขององค์พระบุตรในพระอาณาจักรของพระองค์ในวันด้วยเทอญ **ให้เราภาวนา**

ประธาน

ข้าแต่พระบิดาเจ้า ขอบพระคุณพระองค์ที่โปรดสดับฟังคำภาวนาของข้าพเจ้าทั้งหลาย โปรดประทานพละกำลังความกล้าหาญ และความพร้อมที่จะอุทิศตนทำงาน เพื่อให้ความจริงเกี่ยวกับความรักอันทรงอานุภาพของพระองค์ฝังลึกลงในชีวิตของข้าพเจ้าและของมนุษย์ทั้งหลายเสมอไปด้วยเถิด ทั้งนี้ ขอพึ่งพระบารมีของพระเยซูคริสตเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

พระอาณาจักรสวรรค์ เป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุดในชีวิตเรา ดังนั้น การแสวงหาพระอาณาจักรสวรรค์อาจแปลเป็นท่าทีของการแสวงหาคคุณค่าสำหรับชีวิต “อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต?” การจัดลำดับความสำคัญให้กับสิ่งที่เราถือว่า เป็นคุณค่านี้เองที่จะช่วยแผ่ขยายความจริงของความรอดพ้นในตัวเราและขยายออกไปยังพี่น้อง

3.1 ท่าทีของการเรียนรู้คุณค่าของผู้ชอบธรรม

พระอาณาจักรสวรรค์จะอยู่ในตัวเรา อาศัยพระเยซูเจ้า เป็นทรัพย์สมบัติมหาศาลซึ่งเพื่อจะได้ก็ต้องพร้อมที่จะขายทุกสิ่งทุกอย่าง และถ้าจำเป็นก็พร้อมที่จะสละชีวิตด้วย จึงเป็นสิ่งที่ต้องทำให้เรารู้จักเสียสละบางสิ่งบางอย่างเพื่อสิ่งที่มีคุณค่า เพื่อรักษาความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้า และเป็นการสร้างความมั่นใจที่จะทำงานเพื่อพระอาณาจักรของพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นและความชื่นชมยินดี

3.2 ชีวิตที่ดำเนินไป (ตามท่าที)

ควรรู้จักแยกแยะความดีจากความชั่ว เพราะคำนิยามหลายๆ อย่างในสมัยของเรามีมากมายจนเราเกิดความสับสน จนไม่สามารถตัดสินใจเลือกอย่างถูกต้อง บางครั้งก็ผิดพลาดเสียด้วยซ้ำแต่เพื่อเราจะเลือกสิ่งที่ควรสิ่งที่ถูกต้อง เราต้องเข้าใจเสียก่อนว่าความชอบธรรม คือ คุณค่าที่สมาชิกในพระอาณาจักรสวรรค์ต้องมี เพราะฉะนั้น เราต้องติดต่อกับพระเจ้า โดยการภาวนาและรับฟังการสั่งสอนที่เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตของพระองค์เสมอ

แนวทาง แบบที่ 2

อาทิตย์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา ปี A

ข้อมูลจาก “หนังสือมิสซาวันอาทิตย์ฉบับพกพา คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม”

หัวข้อ: ลำดับความสำคัญของคุณค่า

ในประวัติศาสตร์มนุษย์ยุคต่าง ๆ ทุกเผ่าและชนชาติต่างมีนักปราชญ์ นักปรัชญา ปัญญาชน และในความเป็นจริง ปรัชญา การหยั่งรู้ การตัดสินใจที่ดีและถูกต้องเป็นสมบัติที่มีค่า แต่ปรัชญาของมนุษย์ก็ยังไม่ใช้ สัจธรรมเสมอไป หลายครั้ง บรรดาปราชญ์จะบิบบข้อสังเกต ของพวกเขาให้แคบลง ให้เหลือเป็นเรื่องของภูมิปัญญาเพียงเท่านั้น ยังผลให้เกิดการนิยมเหตุจนไม่มองไปถึงสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ แต่อย่างใด ในพระคัมภีร์เราพบปรัชญาในรูปแบบหนึ่ง ซึ่งออกมาจากดวงใจและภูมิปัญญาของตัวบุคคลยิ่งกว่านั้น ปรัชญาในพระคัมภีร์ยังเป็นพระคุณพิเศษของพระเจ้า นี่เป็นเหตุผลที่ว่า เพราะเหตุใดเราจึงให้ความสนใจในบทอ่านประจำวันนี้ ปรัชญาถือว่าเป็นคุณค่าสูงสุดของชีวิตมนุษย์และนิทานเปรียบเทียบเรื่องสมบัติและไข่มุกชี้ให้เห็นว่าอาณาจักร ของพระเจ้าเป็นคุณค่าซึ่งไม่มีการเสียดสีใดๆจะยิ่งใหญ่เกินไป เพื่อให้ได้มาซึ่งพระอาณาจักรนี้ นี่เป็นปัญหาเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของคุณค่า คริสตชนที่ฉลาดและมีวุฒิภาวะจะมีการตัดสินใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ ในชีวิต เพราะเขารู้จักผสมผสานการหยั่งรู้ประสามมนุษย์เข้ากับปรัชญาที่มาจากการคล้อยใจของพระเจ้าในพระคัมภีร์

บทอ่านที่ 1 1 พทข 3 :5, 7 -12

ในบทอ่านนี้ คุณค่ายิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิตสำหรับกษัตริย์ซาโลมอนคือ ปรัชญา หรืออีกนัยหนึ่ง ความเข้าใจของดวงจิตว่าควรตัดสินใจตัดสินใจและแยกแยะสิ่งที่ถูกต้องจากสิ่งที่ผิดอย่างไร พระวาจาของพระเจ้าสำหรับเราจึงมีว่าเราควรทำเช่นเดียวกัน

“ข้าแต่พระเจ้า...ปราศจากพระองค์แล้ว ก็ไม่มีอะไรมั่นคง ไม่มีอะไรศักดิ์สิทธิ์... ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ใช้สิ่งของอนิจจังไม่ยั่งยืนในปัจจุบันนี้ (อย่างเฉลียวฉลาด) โดยมีใจผูกพันอยู่กับสิ่งที่ดำรงคงอยู่ตลอดไป” (ภาวนาของประชาชน)

บทอ่านจากหนังสือพงศกษัตริย์ฉบับที่หนึ่ง

ครั้งนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่กษัตริย์ซาโลมอนในพระสุบิน3 ที่เมืองกิเบโอน พระเจ้าตรัสว่า “จงขอสิ่งที่ท่านอยากให้เราประทานแก่ท่าน” ซาโลมอนทูลว่า “บัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตั้งข้าพเจ้าขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากบิดา พระราชาบิดา แต่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ไม่รู้ว่าจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องปกครองประชากรที่ทรงเลือกสรร ซึ่งเป็นประชากรจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน ขอประทานความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะได้ปกครองประชากรของพระองค์อย่างยุติธรรม และรู้จักวินิจฉัยแยกแยะความดีจากความชั่ว ถ้าพระองค์ไม่ประทาน ใครเล่าจะปกครองประชากรจำนวนมากเช่นนี้ของพระองค์ได้” องค์พระผู้เป็นเจ้า พอพระทัยที่กษัตริย์ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ พระเจ้าจึงตรัสตอบว่า “เพราะท่านได้วอนขอเช่นนี้ แทนที่จะวอนขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่ง หรือขอให้เราทำลายชีวิตของศัตรู แต่ได้ขอความเข้าใจเพื่อจะตัดสินอย่างถูกต้อง เราจะทำตามที่ท่านขอ เราจะให้ความเข้าใจและปรีชาญาณในการตัดสินอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน หรือจะมีในภายหลัง”

บทอ่านที่ 2 รม 8 : 28 – 30

บทจดหมายตอนนี้สอนเราว่า เมื่อรู้สึกท้อแท้ เราควรวางใจในพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงรู้จักเราตั้งแต่วินิจฉัยภาพ ทรงรักเรา และจะทรงโปรดให้ทุกสิ่งดำเนินไปด้วยดี เพื่อประโยชน์ของผู้ที่รักพระองค์ การที่จะมั่นใจในเรื่องนี้ได้จำเป็นต้องมีความเชื่อ ซึ่งประสานรวมปรีชาญาณของมนุษย์และของพระเจ้าเข้าด้วยกัน ดังที่บทอ่านอื่นของวันนี้ กล่าวถึง ให้เราภาวนาว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดเปิดดวงตาของเราให้เห็นพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในความสว่างของสิ่งสร้าง ในความงดงามของชีวิตมนุษย์ด้วยเถิด ” (บทภาวนาของประธานแบบที่สอง)

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโรม

พี่น้อง เรารู้ว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์ ผู้ที่ทรงเรียกมาตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะผู้ที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า นั้น พระองค์ทรงกำหนดให้เป็นภาพลักษณ์ของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรจะได้เป็นบุตรคนแรกในบรรดาพี่น้องจำนวนมาก ผู้ที่ทรงกำหนดไว้แล้วนั้นพระองค์ทรงเรียก ผู้ที่ทรงเรียกนั้น

พระองค์ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่ทรงบันดาลให้ชอบธรรมนั้น พระองค์ประทานพระสิริรุ่งโรจน์ให้ด้วย

พระวรสาร มธ 13 :44 - 52 หรือ 13 :44 - 46

เช่นเดียวกันสองอาทิตย์ที่ผ่านมา ในวันนี้เรามีบทอ่านจากพระวรสารแบบสั้นและแบบยาว แบบสั้นเป็นนิทานเปรียบเทียบสองเรื่องนเกี่ยวกับขุมทรัพย์และไข่มุก ซึ่งเสนอว่าอาณาจักรของพระเจ้า (คือการปกครองของพระเจ้า) เป็นคุณค่าสูงสุดของชีวิตที่มีค่าควรแก่การเสียสละทุกประการนี่เป็นหัวข้อที่ได้จากความนิยมในปรัชญาญาณ และความเข้าใจของกษัตริย์ชาโลมอนในบทอ่านบทแรก ความเข้าใจในเรื่องการลำดับความสำคัญของคุณค่าเป็นสิ่งประเสริฐในประเทศของเรา ไม่มีการเบียดเบียนพระศาสนจักรอย่างเช่นในสมัยของนักบุญมัทธิว เราไม่จำเป็นต้องสละชีวิตของเราเพื่ออาณาจักรของพระเจ้าแต่ในสังคมซึ่งกำลังทำลายคุณค่าที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับคริสตชน การตัดสินใจที่ต้องเกี่ยวกับลำดับความเป็นเอกของคุณค่าเป็นเรื่องที่มี ความสำคัญยิ่งและอาจเรียกร้องให้มีการเสียสละก็ได้ โดยเฉพาะจากคริสตชนรุ่นใหม่!

บทอ่านจากพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมัทธิว

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสกับฝูงชนว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทุ่งนา คนที่พบก็ฝังซ่อนสมบัตินั้น และยินดีกลับไปขายทุกสิ่งที่มี นำเงินมาซื้อนาแปลงนั้น”

“อาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบได้อีกกับพ่อค้าที่แสวงหาไข่มุกเม็ดงาม เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่าสูง เขาจะไปขายทุกสิ่งที่มี นำเงินมาซื้อไข่มุกเม็ดนั้น “อาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบได้อีกกับอวนที่หย่อนลงในทะเล ดึงปลาทุกชนิด เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงจะลากขึ้นฝั่ง นั่งลงเลือกปลาดีใส่ตะกร้า ส่วนปลาเลวก็โยนทิ้งไป เมื่อถึงเวลาสิ้นโลกก็จะเป็นเช่นนี้ เมื่อถึงคราวสิ้นโลกทูตสวรรค์จะมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม ทั้งคนชั่วลงในขุมไฟ ที่นั่น จะมีแต่การร้องไห้คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคือง” “ท่านทั้งหลายเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้หรือไม่” บรรดาศิษย์ทูลตอบว่า “เข้าใจแล้ว”

พระองค์จึงตรัสว่า “ดังนั้น ธรรมจารย์ทุกคนที่มาเป็นศิษย์แห่งอาณาจักรสวรรค์ก็เหมือนกับเจ้าบ้านที่นำทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”